

Noc v škole.

Dnes nám naša vychovávateľka doniesla do školy novú hru, ktorá ešte nebola ani v obchodoch. Nemali sme ju kedy hrať, pretože sme museli ísť do druhej triedy. Bolo málo žiakov, tak nás spájali. Mne, Lucke, Peťke a Ingrid to ale nedalo pokoj, lebo obal tej hry bol veľmi lákavý a iste aj hra bude super.

-Lucka, Peťka, Veva, Ingrid môžete ísť domov!- povedala vychovávateľka. Na túto chvíľu sme čakali. Ako sme prechádzali okolo našej triedy, všetky sme pozreli na seba a vedeli sme, čo to znamená. Lucka pozrela na všetky strany či nás nikto nevidí a vplížili sme sa do triedy. Tá hra mala čarovnú silu, ona za to mohla. Prit'ahovala nás ako magnet.

Otvorili sme krabicu. V nej boli kartičky. Prečítali sme si návod a pustili sa do hry. Prvá som išla ja:

-Mám tu napísané: Pozri na vodovod!- všetky sme pozreli a tiekla voda. Lucka ju teda vypla a hrali sme ďalej.

-Pozri na tabuľu!- vykrikla Peťa nápis zo svojej kartičky. Na tabuli bol nakreslený smajlík a pod ním napísané: Usmej sa na mňa! Všetky sme sa usmiali na tabuľu a začali sa baviť na tom, aké náhody sa dejú.

-Pozri na stoly!- bolo na Ingridinej kartičke. Zrazu učiteľský stôl bol na úplne inom mieste ako predtým. Bolo to stále napínavejšie.

-Pozri na kostru!- prečítala Lucka svoju kartičku. Ako sme na ňu pozreli, kostra nám zamávala. Začali sme sa trochu báť, ale aj tak sme odkývali kostre.

-Pozri na smetný kôš!- bolo na mojej kartičke. V tom sa prevrátil kôš a mali sme pocit že smeti sa začali vznášať.

-Pozri na písomky!- vytiahla si Peťka. Zrazu boli papiere s písomkami rozprestreté do kruhu okolo nás.

-Pozri na skrine!- mala Ingrid a dvere na skriniach v našej triede sa rozleteli.

-Pozri na pohár!- bolo na Luckinej kartičke. Pohár bol plný vody a začala z neho striekať voda ako z fontány. Všetky sme zhíkli. Ingrid a Lucka boli šťastné z fontány, ale ja a Peťka sa už začali primoc báť.

Ostala posledné kartička, ale tú sme si chceli potiahnuť všetky. Tak sme sa dohodli, že ju prečítame naraz.

-Skontroluj dvere školy!- vykriekli sme všetky naraz.

-Ja sa bojím!- tiež sme vykriekli a zrazu sme si uvedomili že je tma.

-Mne sa klepú ruky!- povedala Lucka. Sedeli sme v kruhu pri hre, pochytili sa okolo pliec a rozmýšľali, čo spravíme.

Spoločne sme išli vyskúšať dvere na triede.

-Dá sa, tak to asi nebude pravda!- vykriekla Ingrid.

-Podľa mňa to bude pravda, čo ak sú to hlavné školské dvere!- odpovedala som jej.

V tom sa v celej škole rozsvietili svetlá. Pochytili sme sa pevne za ruky a išli skontrolovať hlavné školské dvere.

-To sa nedá! Tak predsa je to pravda, čo budeme robiť? Budeme tu musieť prespať!- vykrikovali sme jedna cez druhú.

V tom udrel hrom tak, že otriaslo celú školu.

-Ide búrka! Ja sa bojím! Chcem ísť domov!- vykrikovali sme ďalej cez seba.

Udrelo druhý raz a popraskali okná. Všetky sme sa triasli od strachu.

Udrelo tretí raz a začala som strašne kričať od strachu. Bola som celá spotená. Pozerala som sa okolo seba čo sa deje a kde som. Počula som ako vonku prší. Okolo mňa boli Lucka, Peťka a Ingrid rovnako vystrašené ako ja. Zistili sme, že sme v škole v prírode, vonku je búrka, a že to bol našťastie iba sen, ktorý sme mali všetky rovnaký. To bolo iste preto, že sme sa pred spaním strašili.

Vtedy sme si ale uvedomili, že dospelí nám vlastne nechcú zle, keď chcú aby sme sa chovali podľa ich príkazov. Keby sme poslúchli pani učiteľky a neplašili sa pred spaním, nemali by sme také sny. Sľúbili sme si, že ich predsa len začneme poslúchať a svet bude lepší.

4.A, ZŠ Škultétyho 2326/11, 955 01 Topoľčany,
, Ingrid, Veronika a Marianna Ibrahimí, PaedDr. Jana Podmanická0